

Dos aspectes de la font de Vicién i la plaça d'aquest poblet d'Aragó.

Fot. Pericas

casa tanmateix era massa «ventilada». Més, c'est la guerre!

* * *

Dissabte. Plou també, com va ploure tot ahir. Els carrers de Vicién són un fangueig relliscós. En tots hi ha reguerots, que no són d'aigua precisament. La pluja arrossega el que hi ha als patis i als corrals i la pudor del femer és tan forta, que ens obsesiona. A Osca segueix el combat, que ha durat tota la nit. I els nostres milicians del Vallès Oriental, que no sabíem si es quedarien a Vicién, adquireixen la certesa que ben aviat entraran en foc amb l'enemic. Veiem els caps de grup amb els estris de cuina arribats el vespre abans que En Sabre va córrer a buscar a Granollers.

El company Pericas, cap de la columna ens avisa que, si volem anar-nos-en, a les deu marxarà el camió que arribà el vespre abans de Granollers amb queviures i estris de cuina. Fem reunió amb l'Iglésies i decidim marxar.

De seguida corre la veu i a l'entorn nostre es reuneix mitja columna. Tothom ens fa encàrrecs. Uns, tornen els diners que tenen, perquè tampoc no els serveixen de res. Altres ens fan encàrrecs de robes d'abric. No podem donar l'abast a tants encàrrecs. Sort que ningú no ho sabia fins ara, que marxàvem!

Regraciem als amics Pujol, Merino, Lledós i Aspiazú, i a tots, les atencions que han tingut amb nosaltres. Saludem les noies milicianes a les qui demanem els noms per a inserir-los a LA GRALLA. S'anomenen així: Anita Emo, Emília López, Abundia Santodomingo i Natividad Rodríguez. No n'hi ha cap de catalana, però totes senten com nosaltres la causa de la llibertat i lluiten al costat dels catalans. Aquestes noies, ara que les hem vist d'aprop, hem de dir que mereixen la nostra admiració. Fins ara, quan veiem milicianes, somrèiem

amb una punta de malícia i, per què no dir-ho?, ens semblava que se'ls havia de privar d'anar al front. Ara hem de dir ben alt que aquestes noies fan un gran servei. Netegen, cuinen, cusen, fan d'es carràs... I ho fan amb una voluntat que us admira. Salut, bones germanes!...

A les deu arrenca l'auto. L'auto, l'auto... Volem dir un autocamió de transports. Plou encara, com tot el matí, com tota la nit, com tot el dia abans.

La darrera salutació de tots és aquesta: Envieu-nos LA GRALLA!... Sobretot, envieu-nos LA GRALLA!... Estrenyem cent mans amigues, l'últim de tots En Cumella-Saludem i ens ajeiem damunt d'uns matalassos i coixins i ens arrecerem sota la lona que cobreix el vehicle. Salut, i a reveure!

Ens aturem a Alcubierre. Alcubierre és una vila més important, on hem dinat. Uns homes que hi ha a la plaça ens diuen que a la nit oïren el combat d'Osca. A Alcubierre hi ha un hospital molt ben muntat. Passem per davant d'una escola on un milicià fa de mestre. Visitem l'església en runes... En Serres i En Ter es poleixen en una barberia decorada amb tota mena de cartells i cartrons de calendari. Dinem a casa uns parents del xofer. El xofer—un senyor xofer—és Cezósimo. Un aragonès d'Alcubierre que mena el camió a cent per hora i no topa amb els arbres, Saludem uns familiars de l'Espanol de Granollers. Una germana del vell factor i una cunyada i unes nebodes... Prenem cafè a Serinyena. Fem la cervesa a Lleida, A Lleida només veiem banderes vermelles. És el feude del socialisme marxista. A Cervera domina la F. A. I. i la C. N. T.. Les banderes són negres i vermelles.

A Cervera torna a ploure. I trona i llampegà fins que som a casa. Però el nostre camió corre més que la tempesta i, llevat d'algun petit ruixat, la pluja no ens a

trapa fins a Ripollet.

Quan baixem del camió davant de la casa del Comitè, ens palpem i veiem que tanmateix som vius i que acabem de viure una impressionant pel·lícula. Només mancava aquest viatge a 120 per hora!

Notes finals

A l'estació de Manresa, quan hi passàrem la nit de dimecres, els expedicionaris de Granollers fórem obsequiats amb gasoses. I una noia gentil va demanar qui era el cap de la columna. «El company» — va dir un, senyalant En Company. — I la noia, decidida, li feu un petó en nom de les noies de Manresa. En Company, amable com ell sol, va apressar-se a fer un petó a l'eixerida minyona. «De parte de los milicianos del Vallès a las chicas de Manresa». Nosaltres, si haguéssim gosat, hauríem demanat si hi havia res per a la Premsa, però consideràrem que estem massa deslluïts.

—A Vicién no veïrem dones i sobretot dones joves i noies fins divendres a la tarda. Ens varen dir que quan saben que vénen els «rojos» encara s'amaguen.

—En acomiadar-nos d'En Faig, ens repeteix: «Ja podeu dir des de LA GRALLA que En Faig no s'afaitarà la barba fins que els milicians de Granollers haurem entrat a Osca».

AMADOR GARRELL

La vida de campanya a Vicién.

Fot. Merino

L'aliment n.º 1: **Cacaolat**

MANANTIAL DE VITAMINES

Cacaolat
NUDREIX MOLT
COSTA POC

ALIMENT EXQUISIT